

'ר"ח בתרייתא' - סוגיית 'הילך'

אלא, כי איתמר 'ותנא תונא' - אאידך דרבי חייא איתמר.



מנה לי בידך והלה אומר: רק חמישים זוז! והילך,

רב חייא: הילך חייב שבועת מודה במקצת.

והטעם והטעם הילך גם כמודה מקצת הטענה! ותנא תונא: ההוכחה מהמשנה שנים אוחזין בטלית שכל אחד תופס בחצי - כהילך הוא, ותני ישבע.

רב ששת הילך פטור. דבמעות שהוא מודה המלווה כמי שתפוס.

ובמעות שלא מודה אין הודאה במקצת הטענה.

ולרב ששת: לא קשה מהמשנה דתקנת חכמים היא.

לרב חייא: תקנ"ח היא, ומיהו אי הילך חייב מדאורייתא שייך לתקן תקנ"ח כעין דאורייתא, אבל אי פטור מי מתקנים רבנן תקנה שאין כמותה מן התורה?! בהכרח שהיא דאורייתא!

מיתבי כתוב בשטר סלעים, דינרין. ולא כתוב כמה מלוח אומר: חמש, ולוח אומר: שלש. ד:

לרשב"א: הואיל והודה מקצת הטענה - ישבע,

ולר"ע: כמשיב אבירה, ופטור. [שיכל לומר שחייב רק שנים, מיעוט רבים]



יש שהקשו מרשב"א: דהואיל והודה מקצת הטענה ישבע. משמע דווקא שאמר שלוש אבל שתיים יפטר משבועה ואפי' דעצם השטר הילך הוא ותני פטור.

ואין ליישב דלעולם גם בשתיים חייב וקמ"ל דלא כר"ע,

- דא"כ היצ"ל אף זה האומר שלוש ישבע,

- אלא דחי' - אלא באמת בשתיים יפטר, והילך חייב! ורק הכא שאני

א. דמסייע לו השטר שכתוב סלעים

ב. דהו"ל שטר שעבוד קרקעות ואין נשבעין על כפירת שעבוד קרקעות.



יש שהקשו מר"ע: שהוא כמשיב אבירה ופטור. הא שתיים חייב וש"מ הילך חייב

- ודחי' - דלעולם שתיים גם פטור, ודתני שלש לאפוקי מדרשב"א,

וכן מסתבר: דאי שתיים חייב - איך בג' יפטר הא מערים הוא שיודע דבשנים

יצטרך להשבע וישווה לו לומר ג' שיהא כמשיב אבירה ויפטר.

אלא ש"מ: שתיים נמי פטור.

אלא ליישב לר"ח א. שמסייע לו השטר.

ב. דהו"ל שטר שעבוד קרקעות ואין נשבעין על כפירת שעבוד קרקעות.



טענו כלים וקרקעות,

מתביב מ"ז בדר"נ:

הודה בכלים וכפר בקרקעות, הודה בקרקעות וכפר בכלים - פטור.

הודה מקצת קרקעות - פטור. מקצת כלים - חייב.

ומדייקים, דווקא: כלים וקרקעות, שקרקע אינה בת שבועה. הא כלים וכלים

דומיא דכלים וקרקעות - חייב. וש"מ הילך חייב

- ודחי' - דלעולם כלים וכלים - גם פטור,

ודתני כלים וקרקעות - קמ"ל: הודה במקצת כלים חייב אף על הקרקעות.

וקמ"ל דזוקקין - גלגול שבועה והכא עיקר.

והך דתנינא: זוקקין הנכסים שאין להן אחריות, את שיש להן אחריות לישבע

עליהם התם - אנב גררא נסבה

